

Gethsémané en Golgotha

Christus werd hier op aarde in alle dingen verzocht als wij, met uitzondering van de zonde (Hebr. 4:15). Satan verzocht Hem in 't bijzonder in de woestijn en in Gethsémané. Ook stond satan achter de bestraffing die Petrus de Heer meende te moeten geven (Matth. 16:22-23). Al deze verzoeken hebben in 't licht gesteld, dat bij Hem Die geen zonde gedaan heeft (1 Petr. 2:22), zelfs geen aanknopingspunt voor de zonde was. Hij kon zeggen: De overste van de wereld komt en heeft in Mij niets (Joh. 14:30). Zo is gebleken dat Hij 'dat Heilige' is en kon Hij het ware brandoffer zijn, tot een welriekende reuk voor God.

Ook was Hij het spijsoffer; van Hem lezen wij dat Hij gehoorzaam is geworden tot de dood, ja tot de dood van het kruis (Fil. 2:8). Behalve de verzoeken die rechtstreeks van satan kwamen, heeft de schuldige mens aan Hem gedaan al wat hij wilde (Matth. 17:12). Zo werd ten volle openbaar wie de mens is in zijn boosheid tegen God, en wie Christus was in Zijn volmaakte gehoorzaamheid aan God. En ook wie God is in Zijn liefde tot die schuldige mens.

Heeft Christus satan in Zijn leven overwonnen, door Zijn dood heeft Hij hem teniet gedaan (Hebr. 2:14, 15). Noch Zijn overwinning in de woestijn, noch die in Gethsémané bracht voor ons verlossing aan, maar Zijn sterven en opstanding. Wij hebben ons te houden aan de uitspraken van de Schrift, zonder verder te redeneren. Verder was Zijn dood Gods oordeel over de zonde. 'Op het hout' heeft Hij onze zonden gedragen (1 Petr. 2:24); er staat niet: 'tot op' het hout. Niet in Zijn leven was Hij onze Plaatsvervanger, maar op het kruis. In de uren van duisternis was Hij van God verlaten. Zie hier het onderscheid met Gethsémané. Daar zond de Vader een engel om Hem te sterken, Luk.22:43. In de verlatenheid van God droeg Hij de straf van onze zonden, Jes. 53:4-10. God kon in Zijn onkreukbare gerechtigheid het kwaad niet ongestraft laten en toch zondaars redden. Daarom 'moest de Zoon des mensen verhoogd worden', Joh. 3:14-15.

En om ons vrij te kopen uit satans macht moest Hij Zijn bloed als een losprijs geven. Wij lezen niet, dat Hij in Gethsémané Zijn bloed heeft gestort. De strijd was daar zó zwaar, de angst voor het oordeel op het kruis was daar zó groot, dat Zijn zweet als grote bloeddroppels op de aarde viel. Nu staat er 'als' of 'gelijk'. Zo groot, zo zwaar dus. Maar in Kol. 1:20 lezen wij dat Hij vrede heeft gemaakt door het bloed van Zijn kruis. Daar stortte Hij Zijn bloed; daardoor bracht Hij verzoening aan; daarmee betaalde Hij onze schuld en rechtvaardigde Hij ons voor God (Rom. 5:9). Door het geloof in Zijn bloed kennen wij Hem als de genadetroon (Rom. 3:25). Let er wel op, dat God dit geloof in Zijn bloed eist. Zonder dit geloof is er geen behoudenis, al spreekt men dan ook van opstanding én hemelvaart.

Dit vast te houden is vooral in onze dagen belangrijk. Het evangelie is de boodschap van de waarde van het bloed van Christus. Wordt dit weggelaten, dan brengt men een evangelie naar de mens; en wij weten wat de Schrift daarvan zegt (Gal. 1:6-10). Zonder bloedstorting is er geen vergeving en alleen Zijn bloed reinigt van elke zonde. Door de hele Schrift loopt het bloedrode koord, en tot in eeuwigheid getuigt het lied van de Gemeente van de wondere kracht van Zijn bloed (Openb. 1:5-6).

A. de Jager